

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XVII. ročník, číslo 1 - leden 2011

SLOVO NA ÚVOD

Otevřená brána

do nebe... Otevřená pro nás - a pro koho ještě?! Jak to tedy bude s tou naší spásou, se spásou našich blízkých. Jak to bude se spásou našich příbuzných, spolužáků, sousedů... Jak to bude se spásou těch, které v kostele nevidíte, jak je rok dlouhý. Ba dokonce mají pro církev jen slova pohrdání. Co bude s nimi? Jistě, že kostel jsem jim otevřeli a oni kdykoliv mohli přijít - ale co s tou bránou do ráje? Je otevřená i před nimi? Nebo ji před nimi svatý Petr přibouchne a andělé s plamenným mečem je odeženou do temnoty, kde bude pláč a skřípění zubů?

Nelehké otázky nad obrazem otevřených dveří. Jeden nemůže přeslechnout biblická slova o soudu nad těmi, kteří neuvěřili, ale nechce ani ztratit naději, že pro ty konkrétní lidi kolem sebe, se kterými mu bylo mnohdy moc dobře, byť s námi společnou víru nesdílí. S těmi, kterým nic neříká „ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův“ - a my víme, že „když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře“. (Zj 3,7) Do temnoty našich pochybností vnáší přeci jen trochu světla některá biblická podobenství. Třeba z 25. kapitoly Matouše. Čteme tu o Králi, který hodnotí, co ti kteří služebníci učinili pro něj. Podobenství, které ukazuje, že Bůh má jiná měřítka dobra a zla, než úroveň poznání pravdy. Mnozí z těch, které Král vítá, v životě nenapadlo, že slouží Králi králů a Pánu pánů. Ačkoliv před ním neohýbali své koleno a jejich

jazyk nevyznával, že on je Pán, přeci stojí na pravici mezi spravedlivými a vchází otevřenou branou do Božího království. Ne pro svou víru, ale pro své skutky.

Kdo může posoudit, co je vlastně ta která hřivna, kterou nám Pán svěřil. (Pořád stejná kapitola, jen o pár veršů dříve!) Třeba je víra prostě jednou z hřiven, kterou jsme dostali my a jiní ji nedostali. Je na nás, abychom zhodnotili ty své hřivny. Jistě, že víra je hřivna dobrá! Je potřeba ji nezakopat, ale naopak množit. Víra může růst a právě tak může zakrňovat, když o ni nepečujeme. To je náš úkol, protože to je hřivna svěřená nám. Co by asi řekl Pán služebníkov, který by řekl: Pane, svoji hřivnu jsem ukryl, ale zato Ti povím o dvaceti dalších služebnících, kterým jsi dal nějakou tu hřivnu a já celou dobu bedlivě sledoval, co s ní dělají. Počkej, ty budeš koukat, jak s ní špatně nakládali!

Co jsme my, že bychom chtěli soudit cizí služebníky. O tom, zda obstojí, či ne, rozhodne jejich Pán, ne my. Toto apoštolské varování z listu do Říma (14,4) je vlastně velice útěšný výrok. Naše pochopení pravdy, naše víra, naše obdarování a to, jak jsem s tím vším naložili - to není měřítko, k posuzování druhých. To není klíč, který by před kýmkoliv bránu do nebe otevíral či zavíral. Tím klíčem je něco, co má v ruce Bůh a bude to právě jen on, kdo jednou oddělí ovce od kozlů.

JFP

POZVÁNÍ

V **neděli 23. ledna po bohoslužbách** bude v našem kostele **Eliška Adamcová** prezentovat průběh své **misie v Banja Luce** (Bosna a Hercegovina - Republika srbská), kde působí již od konce září 2010. Poté bude následovat diskuse s Eliškou a malé občerstvení.

Všichni jsou srdečně zváni!

713. SCHŮZE STARŠOVSTVA (10. 1. 2011)

Přítomni:

členové: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Chadima, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková

náhradníci: Hoznauer

omluven: Holý

Na část: P. Kalus, E. Grollová

- biblický úvod: J. Chadima o tom, kdy je svatokrádež možná. Písně 604 a 690 z dodatku EZ
 - Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v únoru tedy 14. února 2011, biblický úvod bude mít M. Mazný.
- 1) E. Grollová a P. Kalus seznámili staršovstvo s důvody reorganizace a s představou budoucí spolupráce a zodpověděli doplňující dotazy staršovstva. Po té E. Grollová a P. Kalus odešli.
 - 2) Staršovstvo je nakloněno tomu, aby náš sbor byl i nadále partnerským sborem střediska diakonie po reorganizaci. Naším úkolem bude navrhnout novou dozorčí radu střediska. Staršovstvo navrhuje, aby dosavadní dozorčí rada zůstala do září 2011. Do té doby budeme hledat nové členy dozorčí rady.
 - 3) Eliška Adamcová bude prezentovat svou činnost v našem kostele v neděli 23. 1. 2011 po bohoslužbách. Pozveme ji na staršovstvo 14. 2. 2011.
 - 4) Na bohoslužby 27. 2. 2011 pozveme bratra J. Křivohlavého.
 - 5) Staršovstvo vyslechlo zprávu pokladní.
 - a) Výdaje na vánoční hru byly 8460,-Kč (dárky pro herce, pohoštění, převážení pódia). Sbíрка na vánoční hru činila 6720,-Kč. Rozdíl byl uhrazen ze sborových peněz.
 - b) Bylo definitivně uzavřeno vyúčtování tábora pro menší děti, sbor doplatil schodek 200,-Kč.
 - c) Za elektřinu jsme za rok 2010 zaplatili celkem 104000,-Kč. Vzhledem k délce topné sezóny na jaře a na podzim to je dobré.
 - d) Středisku diakonie pro zrakově postižené jsme poslali, jako každý rok, příspěvek 35000,-Kč.
 - 6) Proběhla revize hasicích přístrojů.
 - 7) Proběhl druhý ročník akce BraníXobě. Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na přípravě a kdo vystupovali.
 - 8) Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na uskutečnění vánoční hry a těm, kdo stavěli a rozebírali podium.
- Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

VÁNOČNÍ HRA

V neděli 19. prosince 2010 představil soubor malých i dospělých herců hru manželů Chadimových

Putování do Betléma - o 2000 letech křesťanství.

Dík za tuto velice náročnou hru si zaslouží nejen autoři a herci, ale i hudebníci, výtvarníci, kteří namalovali kulisy, i ti, kdo v zázemí mazali chleby, fotografovali ...

Odezva byla veliká – od jásavého přijetí, až po odmítavé odsouzení.

Anketa

Otázka: Jak se vám líbila letošní vánoční hra?

Odpovědi: úžasná; hrozná; ponurá – samá negace; chyběla v ní vánoční radost; byla moc složitá a dlouhá; vůbec nebyla pro děti; některé důrazy byly přehnané, ale autoři mají právo vypíchnout některý pohled; moc se mi líbila, byla originální; tomu Zlatoústému ublížila..... Jak vidět, názory značně rozdílné.

Miloš F. Pechar: Madlo a Šreku, díky za hru!

Psát vánoční hru je těžké – nejsme všichni lidé stejní, nemáme všichni stejný vkus (někdo ho pak nemá vůbec, ale to by bylo na úplně jiné povídání), takže napsat hru tak, aby se líbila všem, patrně není možné. Co si má pak ale tvůrce takového díla počít? Vyjít vstříc obecné poptávce? Spáchat líbivou, dojemnou přeslazenost, „slepičí polévku pro křesťanskou duši“? Následovat předvolebních slibů ulhaných politiků, kteří přesně vědí, co chce volič slyšet?

Jsem vděčný Alešovi Drápalovi za to, že obecnství při hře nazval bohoslužbami s tím, že **hra je kázáním**. A jestliže je pro autora divadelní hry autorskou sebevraždou vycházet vstříc „obecnému vkusu“ (tomu, co se čeká, žádá, pohladit a neurazit, hlavně neznepokojit, jen ať je všechno takové krásné a milé, jak jsme zvyklí, jak to máme rádi a jak to má být...), **kazatel si něco takového v žádném případě nesmí dovolit**. *To, co by byl v případě „poplatné“ hry kýč, v případě kázání zavání modloslužbou.*

Ne snad, že by kázání, které pohladí, muselo být nutně špatné, ani že naopak to, které rozčílí, by muselo být nutně dobré jen proto, že rozčílí. Přesto – jestliže nás kázání každou neděli pravidelně uklidňují, kolébají v pocitech obecné zbožnosti a ubezpečují, že je s námi vše v nejlepším pořádku, něco v pořádku není; jak na kazatelně, tak i v lavicích.

Jestliže nás naopak kázání znepokojí, nebo dokonce rozhoří, pobouří, měli bychom hledat nejprve ve vlastním nitru, jestli se tam nevzteká nějaká „nedotknutelná“ uražená modla, „bůh našich představ“, kterého jsme si vytvořili v rozporu s druhým přikázáním.

Děkuji touto cestou manželům Chadimovým za skvělé kázání, takto bezkonkurenčně nejlepší hru, která se v Braníku za X posledních let hrála.

Aleš Drápal: Londýnské ghetto

Čechy nejsou na břehu moře a v novověkém Londýně nebylo židovské ghetto. Kvalita hry není však umenšena tím, tvrdí-li se v ní opak – ať už je autorem Shakespeare nebo autorská dvojice J & JF Chadimovi. Autorská licence nemá jasné hranice – koneckonců dobrá dramata slouží především k nastavení zrcadla (více či méně křivého) divákům, se kterými autora pojí stejné kulturní zázemí. Obraz, ve kterém si londýnské služby povídají o ghettu, mi přišel v té naší vánoční hře k těm nejzdařilejším a nejlépe zahraným. Bez problémů by se mohl odehrávat v Praze, kdyby – kdyby autoři nepotřebovali uplatnit také nějakou kladnou křesťanskou postavu (těch kladných ve hře opravdu mnoho nebylo) a nepomysleli na manžele Boothovy, zakladatele Armády spásy. Catherine a William Boothovy se vzali 16. června 1856 a misijní dílo, ze kterého vyrostla Armáda spásy, zahájili v roce 1865. Na ghetta

v té době bylo pozdě už po celé Evropě, snad s výjimkou carské říše. Ale i to patří k autorské licenci. Autorům a hercům patří díky za velké tvůrčí nasazení. Napsat novou hru znamená vždy tak trochu nést kůži na trh a riskovat odmítnutí. Není snadné se k něčemu takovému odhodlat. Takže díky!

Zbytek tohoto článku, s výjimkou pár drobečků, už o vánoční hře nepojednává. Píše se v něm o Židech ve Velké Británii, zvláště v Londýně, v 17. až v 19. století. Na diskusích okolo hry jsem si totiž znovu uvědomil, jak málo rozumíme britské historii a s jakou lehkostí máme sklon předpokládat, že věci za Kanálem proběhly stejně jako v české kotlině, případně Německu. Ono to často ale proběhlo úplně jinak, z čehož plynou nejen mnohá nedorozumění, ale někdy i zásadní nepochopení cest, kterými se euroatlantická civilizace ubírá. Možná tenhle článek pomůže tomu, aby na základě hry bořící stereotypy nevznikly

stereotypy nové. A třeba i někoho ze čtenářů napadne, že dějiny šly někdy takovými cestami, že kdyby se to nestalo a bylo to jen napsáno, tak bychom takovým autorům vůbec nevěřili.

Novověk se obvykle počítá od objevení Ameriky Kolumbem. V té době v Británii Židé nežili. Byli vyhnáni králem Edwardem roku 1290. Židů ve středověku nežilo v Anglii asi nikdy více než čtyři tisíce. Středověká Anglie jim, navzdory malému počtu, byla extrémně nepřátelská. První případ obvinění z rituální vraždy ve středověku se udál v Norwichi a 12letý William, údajná oběť, byl prohlášen za svatého. Též postava Věčného Žida (anglicky Wandering Jew) došla ve středověké Anglii prvního písemného zaznamenání (možná dokonce v Anglii vznikla). Není divu, že konec středověké židovské obce v Anglii je provázen množstvím odporných poprav a krutostí.

Jak později uvidíme, něco z těch středověkých představ zůstalo v Anglii až do novověku. V době anglické revoluce ovšem hrály výraznou roli i koncepty úplně jiné. Oliver Cromwell patřil k puritánům, mezi kterými hrálo velkou roli přesvědčení, že Anglie bude mít klíčovou roli při druhém příchodu Ježíše (přesvědčení, které puritáni později přenesli na Ameriku). Zmatky občanské války očekávání druhého příchodu jen posílily. S tím se pojilo i očekávání obrácení Židů. Nepřítomnost Židů v Anglii ovšem toto myšlenkové schéma, jež bylo vlastní mnoha protestantům po celé Evropě, poněkud komplikovala. To nebyl ale jediný důvod apelů na zrušení zákazu pobytů Židů v Anglii. Někteří se odvolávali prostě jen na principy křesťanské lásky a dobroty. A uvažovali i o Božím hněvu, který podle jejich představ musely vyvolat ukrutnosti spáchané jejich předky na Židech ve středověku. Ať tak či tak, Cromwellovi byla myšlenka opětovného přijetí Židů do Anglie blízká. Také se ví, že intervenoval za konkrétní židovské osoby u zahra-

ničních panovníků způsobem, který se nezdá být jakkoliv účelový. To vše samozřejmě nevyklučuje i přítomnost dalších, ryze politických motivů. V roce 1655 Cromwell svolal do Whitehallu jakousi minikonferenci anglických hodnostářů, jež měla odvolání starého výnosu doporučit. Jenomže narazil na odpor velkoobchodníků, kteří se prostě báli konkurence, a na odpor konzervativních duchovních, kteří byli stále ovlivněni stíny středověkých konceptů. Projevoval se také strach ze ztráty křesťanské identity a jednoty Anglie. Mezi lidem se začalo říkat, že Židé si chtějí koupit londýnskou katedrálu svatého Pavla a knihovny universit v Oxfordu a Cambridgi. Odpor byl tak silný, že se Cromwell rozhodl nadále postupovat v tichosti. Žádná změna zákonů se nekonala, přesto však ještě za Cromwellova života byla v Londýně otevřena první synagoga. V roce 1684 je zaznamenána přítomnost 684 sefardských Židů.

Snahy křesťanů očekávajících druhý příchod Páně měly svůj protějšek i na židovské straně. Zprávy o tom, že v povodí Orinoka žijí potomci kmene Ruben, vzbudily očekávání příchodu Mesiáše. Argumentovalo se veršem *Hospodin tě rozptýlí do všech národů od jednoho konce země do druhého* (Deut. 28.64). Jak ale mohl Hospodin znovu shromáždit Izrael, jestliže platnost této podmínky byla mařena nepřítomností Židů v Anglii?

Bylo ale v Evropě vůbec dost Židů, kteří měli svobodu pohybu a ekonomické prostředky na to, aby se v Anglii vůbec mohli úspěšně usadit? Tahle část příběhu je snad nejpozoruhodnější. Mnoho Židů totiž ještě před soustředěnými snahami Olivera Cromwella a Menasseha ben Israele přišlo do Anglie jako španělští katoličtí křesťanští obchodníci. Byli to takzvaní *Noví Křesťané*, jak se říkalo Židům, kteří byli donuceni k přestupu ke křesťanství dekrety španělských a portugalských panovníků (1492 a 1497). Dekrety se týkaly sta tisíců lidí. Ve Španělsku byla možnost místo konverze odejít ze země, což

využilo desetitisíce Židů, kteří se rozptýlili po celém Středomoří, včetně otomanské říše. Ještě více jich odešlo do Portugalska, ve kterém rázem stoupl počet Židů až na deset procent veškerého obyvatelstva. Portugalský dekret exil prakticky nedovoloval. *Noví Křesťané* se stali na dalších téměř dvě stě let předmětem intensivního zájmu kruté inkvizice. Nejsnáze se do ciziny mohli jako obchodníci dostat do Holandska, které bylo pod nadvládou španělských Habsburků. V Amsterdamu se mnozí z nich přihlásili k původní židovské víře a podporovali holandský osvobozovací boj, do jehož čela se postavila oranžsko-nassavská dynastie. Amsterdam se stal v západní Evropě městem s největším počtem Židů (dalšími byly Hamburk a Benátky) a hlavním zdrojem židovské expanze do Londýna. Někteří *Noví Křesťané* však žili v Londýně již před rokem 1655. Toho roku vypukla anglicko-španělská válka. Španělští obchodníci v Londýně se dostali do obtížné situace, které čelili tak, že se prohlásili za Židy a Cromwella požádali o ochranu. Té se jim také dostalo. To byl zárodek sefardské komunity v Londýně. Založili ji lidé z rodin, které byly po více než sto let nominálně křesťanské, takže se lišily způsobem života od svého okolí jen málo. Své identity často sami nerozuměli. Někteří se nakonec přihlásili zpět ke křesťanství, jiní setrvali v synagóze, ale odmítali obřízku. Jak postupoval čas a londýnská židovská komunita sílila, tak se počáteční věroučná rozviklanost odstraňovala. Přesto po následující dvě staletí patřilo anglické židovstvo k těm nábožensky nejméně horlivým.

Stojí za to si uvědomit, že ghetto vytváří bariéry z obou stran. V evropské historii šlo vždy o víc než o vymezení místa bydlení. S ghettom bylo spjato množství nařízení, která upravovala vzájemný styk dvou národů – dominantního křesťanského a trpěného židovského. Emancipace Židů na evropském kontinentě v devatenáctém století znamenala

nejen odstranění diskriminace ze strany majoritní společnosti, ale i ztrátu moci židovské samosprávy. Lidských osudů se to dotýkalo opravdu hluboko – například Napoleon podmínil emancipaci Židů tím, že se i oni vzdají do té doby platného zákazu smíšených manželství. Kontinentální, ve svém jádru osvícenská, emancipace Židů vyvolávala odmítání konzervativců z obou stran. Anglická cesta byla, jako v mnohém, jiná. Namísto velkých deklarací se postupně řešily konkrétní problémy. Velmi rychle se podařilo dosáhnout toho, že Židé mohli svědčit u běžných soudů (přisahali na Tóru, nikoliv na bibli), že získali právo na soudní vymáhání dluhů, že mohli zastávat nižší volené úřady atd. V polovině osmnáctého století byla jejich situace v podstatě stejná jako jiných náboženských menšin (katolíků, neanglikánských evangelikálů, presbyteriánů aj.). Nemohli být členy parlamentu a nesměli studovat v Oxfordu a Cambridgi. To se o sto let později také změnilo, i když se to neobešlo bez dosti velkých tahanic. Židé také měli omezený počet míst brokerů na londýnské burze. Naprosté většiny židovské populace se samozřejmě uvedená omezení nijak bolestně nedotýkala. Co se týče bydlení, tak bylo možno hovořit o židovských ulicích (zejména v East Endu), nikoliv však o židovských čtvrtích. Jak Židé v Londýně bohatli, měnili i bydliště, čímž vznikaly i nové synagógy.

Samozřejmě, že židovská imigrace neprobíhala bez problémů. S výjimkou obchodníků přicházeli lidé velmi chudí. Je známo, že amsterdamská komunita tak řešila i své interní problémy. Obtížným chudákům prostě zaplatila jednosměrný lodní lístek do Londýna. Postupně také přicházelo stále více aškenázkých Židů z Německa. V Německu bylo až deset procent židovské populace tak chudých, že chodili jako žebráci od města k městu. Německé právní uspořádání totiž nedávalo skrze cechovní práva možnost Židům vykonávat řemesla. V tomto směru

byli Židé na polských územích v daleko lepší situaci, neboť tam byla řada řemesel tradičně židovských. Proto jejich imigrace v devatenáctém století proběhla co se týče nalezení zaměstnání jednodušeji než předchozí integrace Židů německých. Typickým zaměstnáním chudých Židů v Londýně na přelomu osmnáctého a devatenáctého století byl pouliční prodej pomerančů a citrónů a pouliční vetešnictví. V tom prvním byli po čase vystřídáni Iry. Koncem devatenáctého století se židovstvo víceméně přesunulo do střední třídy a stalo se respektovanou úctyhodnou částí společnosti. To samozřejmě pro jejich finanční špičky platilo už dávno – anglická vyšší společnost se nikdy nestranila těch, kteří měli peníze. Nicméně většina Židů byla po dlouhou dobu velmi chudá a tato chudoba byla udržována přílivem nových, ještě chudších imigrantů. Londýn bylo největší město světa s nesmírně dynamickou ekonomikou. Industrializace potrhala většinu tradičních vazeb. Londýnské dělnické rodiny většinou neměly ani to nejzákladnější křesťanské povědomí. Jejich myšlenkový stereotyp Žida vycházel z konfrontace s vykořeněnými lidmi, kteří bojovali o přežití. *Židovské hodinky* znamenalo hodinky, které záhy po zakoupení přestanou fungovat. Židé byli asociováni s lidmi, kteří pro zisk udělají cokoli a nelze jim věřit. Nezanedbatelná byla i židovská kriminalita – dokonce sama židovská obec obávající se represí navrhovala, aby stát omezil židovskou imigraci. To, že k tomu nedošlo, mělo více příčin. A slouží to Británii ke cti. Zdá se, že Londýn hleděl na Židy leckdy podobně jako Praha na Vietnámce. Hlavní byl střet majoritní společnosti se zdatnou minoritou, která si udržovala odstup a chtěla se ekonomicky etablovat. Středověké pověry zcela nevymizely, ale jejich vliv vyhasínal. Předsudky se samozřejmě mění pomalu a obtížně. Říká se, že Dickens si jednoho dne s hrůzou uvědomil, že v jeho díle lze nalézt řadu odpudivých židovských postav, které stvořil bez velkého přemýšlení.

Aby to kompenzoval, napsal román, ve kterém figuruje židovská postava příkladná natolik, že už to není k uvěření. Máme-li vzít naši vánoční hru tak trochu jako výzvu a napomenutí, tak zde vidím značné možnosti – ochota křesťanů u nás zabývat se historickými selháními se zdá výrazně převyšovat jejich ochotu se zabývat situací imigrantů zde a nyní.

Možná je to trochu naivní, ale když tak přemýšlím o tom, co se v britských dějinách povedlo lépe než v těch kontinentálních, tak mě napadají dvě věci. Jednak se slušní lidé dokázali ozvat. A nepřestali, ani když je dlouho nikdo neposlouchal. A potom politici se nikdy nenechali strhnout k tomu, aby využili pro své cíle nízké pudy a předsudky obyvatelstva. Ne, že by si s tím tu a tam nezahrávali. Ale když viděli, že rozdělali ohníček, který se nebezpečně rozhořívá, tak se velice rychle přestali zálibně ohřívat a začali hasit.

A ještě jedna drobnost ke hře. V rozhovoru služebných je zmíněna jakási paní, která prohrála velké peníze v bridgi. Bridge je poměrně nová hra, takže něco podobného by se nemohlo stát dříve než v devadesátých letech devatenáctého století. Bridge ovšem navazuje na whist, který byl v Anglii od sedmnáctého století nesmírně populární. Skutečně se v něm peníze prohrát daly, stejně jako se daly prosázet na dostizích nebo na boxerských zápasech. Boxovali nejenom muži, ale i ženy. O těch boxerských zápasech se dochovaly zprávy, ze kterých lze ledacos dovodit o integraci Židů i mimo společenské špičky. Mezi rokem 1760 a 1820 je známo několik desítek židovských boxerů. Mezi nimi vynikal Daniel Mendoza (*Mendoza the Jew*), který je považován za zakladatele moderního inteligentního boxu, jenž není založen jen na brutální síle. Boxerský časopis z té doby zaznamenal i hodinu dvacet minut trvající souboj Mary Ann Fieldingové a jakési, jménem blíže neurčené, *známé Židov-*

ky z *Wentworth Road*. Opravdu masivní integrace těsnou tělesnou blízkostí.

Doporučené čtení: T M Endelmann, *The Jews of Britain 1656-2000*, Berkeley: Univ.

California Press, 2002, ISBN: 9780520227194. (Kniha je dostupná i přes Google books.)

.....

Michal Šindelář natáčel Vánoční hru, která je nyní k vidění na YouTube, případně na stránkách <http://www.branik.nafotil.cz/putdobet>

BRANÍXOBĚ II

V neděli 9. ledna 2011 se po bohoslužbách konal druhý ročník osvědčené akce BraníXobě. Kromě toho, co bylo slyšet, bylo možno i vidět, a to v apsidě obrazy Marie Havlenové a v předsíni řetěz z fotografií s názvem Vývoj faráře.

Se svými příspěvky vystoupilo 19 odvážných jednotlivců a skupin:

1. Nábrus - píseň Braník sobě II.
2. Babinec – Pásmo pro 10 žen a 10 písmen
3. Jaro Křivohlavý - báseň Deset důvodů k vděčnosti
5. Eva Borecká - Poezie
6. Rodina Žilkova - Píseň
7. Rodina Chadimova – Teologická přednáška
4. Květa Šíbová - Literární tvorba
8. Aleš Hoznauer – Poezie
9. Simona Ester Brandejsová (se pomocí Michala Mazného) - Autorské čtení
10. Marie Havlenová – Představení portrétů z věznice
11. Miloš Pechar - Překlad z češtiny do češtiny
12. Jaroslav Pechar - Písně
13. Michal Mazný - Midigen a krize tvorby
14. Zuzka Hunalová + Klára Pecharová – Moderní tanec
15. Pavel Jungwirth - Gordické uzly
16. Eliška Landovská - Písně
17. Jan Winkelhöfer - povídka Srdcová trojka
18. Anna Měkutová - Poezie
19. Marta Drápalová - Poděkování a překvapení na konec:-)

skupina **NÁBRUS** =
náhodné branické uskupení

BraníXobě II

Zapomeň na líny, kapry i pstruhy,
zapomeň na frézy i na soustruhy,
pozvi své bratry a pozvi soudruhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Doorej brázdu a nech v polích pluhy,
v tělocvičně zanech bradla i kruhy,
zavolej přátelům, přiveď své druhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Uvidíš věcí víc, než barev duhy,
spočítáš to asi, jak zebře pruhy,
povolej vladaře, povolej sluhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Obejdi háje a obejdi luhy
probroď se řekami, prohledej struhy,
ať vedou okresky i měst okruhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Pryč jsou tvé nemoci, i tvé neduhy,
zmizely starosti, zmizely dluhy,
každého táhnou sem mocné popruhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Ať vlají fábory pentle i stuhy,
už není potřeba pražádné vzpruhy,
přijde sem znavený, ba skoro tuhý
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Kdo ještě studuje, i ten z výsluhy
může si vysloužit nové ostruhy,
tak pojď a ukaž nám ty své zásluhy
na Braník sobě - je v pořadí druhý.

Jistě už vypsál jsi čtyř tužek tuhy,
z hladu jsi pojídal snad i chaluchy,
abys nám ukázal to skryté v tobě
na druhém v pořadí Braníku sobě!

Babinec – pásmo pro 10 písmen a 10 žen ve věku 64 až 88 let

úryvek z pásma:

Ted' už to lépe zní – jméno je Babinec,
proč však ta obchodní značka je nakonec?
Každé písmeno víc slůvek hostí
až jeho souvislost smysl mu dá
Věz, že „babinec“ pro nás znamená
Skupinku **Radostných Osobností**

.....

Anna Měkutová – studentka teologie, sympatizanta branického sboru:

Samota

Sám, jak opuštěný ostrov,
jak dávno dopitá láhev.
Uprostřed civilizace
a přece mimo ní.
Se všemi a bez nich,
zároveň.
S láskou, však bez lásky k sobě,
sobě samému.

Chtěla

Chtěla, aby ji měl rád,
neuměl milovat.
Tak chtěla, aby jí hrál,
neměl žádný sluch.
Nakonec chtěla, aby jí splnil přání
a on to udělal.
Našel jí ideálního partnera.

.....

Květa Šibová: S kým bych se ráda setkala

Za pár dní je jaro. Navštěvuji botanickou zahradu na Slupi a tam sleduji co právě kvete a co už odkvetlo a potěšilo nás svou krásou. Žijeme jako ty rostlinky, kveteme a také uvažujeme k uložení se poslušně, jak nám náš Stvořitel určil.

Chtěla bych se setkat s někým, jako byla moje maminka, když se těšila na každé jaro a tím všem dávala radost ze života. ...Při procházkách v dnešní době mám strach ze zlých lidí...Dnes, když chodím po těch našich starých místech procházkových, toužím mít někoho, kdo by se mnou chodil, abych se sama nebála. Spolu bychom sbírali bylinky na čaj i květinčky pro radost. Je mi smutno, že nikoho nemohu nalézt pro ty moje zájmy. Chodím s různými turistami, ale nestačím. Chodím už pomalu.

(úryvek z prací na téma, zadané kroužkem tvůrčího psaní v organizaci „Život 90“)

.....

Eliška Fandovská: Poutní cesta (píseň s doprovodem kytary)

S důvěrou vykročím za Tebou
až tam, kam mě ruce Tvý dovedou,
kudy si řekneš: cestou necestou
vykročím s důvěrou.

Ne kudy chci já, ale kam určíš Ty.
Ne na vodítku, šlapu Ti na paty.
Ve vodě, v poušti... Tvý řápoty
ven vedou ze slepoty.

Za tepla, za zimy, světlo mý jediný,
vedeš mě za sebou. Vykročím s důvěrou.
Půjdeme pomalu dolů i nahoru,
doprava, doleva. Ty jsi má úleva.

.....

Simona Ester Brandejsová: Vesmírný Miloš

(kapitola 1. ze zatím nedokončeného díla)

Milí pasažéři!

Ukončete nástup, dveře se zavírají!

Jednou jste se zkrátka rozhodli, že poletíte s námi, a v tuhle chvíli už s tím moc nenaděláte. A tak bude lepší, když vynechám všechny ty otravné úvodní formality a rovnou vám začnu vyprávět o chlapci jménem Miloš.

Stručně lze říci, že Miloš je původem Člověk z planety Země, středního vzrůstu, sympaticky statné, rozmarně zavalité postavy a věku kolem čtyřiceti let.

Pro ty, kdo s námi letí poprvé, na tomto místě nutno poznamenat něco z historie té modrozelené koule, od níž se právě raketovou rychlostí vzdalujeme.

Zpočátku třetího tisíciletí se vlivem životního prostředí na zemských kontinentech, narušeného nezvládnutelnými vlnami informačního smogu začal rozumový i duševní vývoj obyvatel poněkud zpomalovat, což nakonec způsobilo, že lidská individua dnes prožívají své dětství a dospívání i celé desítky let. Kromě onoho tragikomického dopa-

du na společnost měly však ničivé epidemie informačního chaosu i své kladné stránky, pročež Miloše můžeme směle označit za jednoho z oněch šťastných pozemských chlapců, který má v podstatě celý svůj život, jako nepopsaný list, stále ještě před sebou!

A jak to tak vypadá, vy budete u toho, až se naň budou sypat zbrusu nová písmena.

Nuže pokračujme a milého chlapce si představme trochu víc.

Jeho tvář lemuje hustý, přirozeně že nepřestěný, plnovous, a vlasy mu splývají, pochopitelně že zdaleka ne všechny, do půli zad. Když se ráno probudí, jeho účes nabývá obvykle *meduzálního* vzezření, což je sice adjektivum vypůjčené z úplně jiného příběhu, ale pro styl Milošova ranního účesu zdaleka nejpříléhavější. Však uvidíte sami, až Miloše někdy uvidíte.

To nenadálé štěstí vás může potkat například cestou na snídani, při klouzání v bačkorách po podlaze dlouhých chodeb naší vesmírné lodi, anebo vstoupíte-li omylem do hudebního salonku.

Říkám omylem, protože hned vedle jsou dveře do multimediální komiksové arény a přilehlého počítačového sálu, a jak jistě tušíte, nikdo v celé galaxii si o dětech a jejich zájmu o kulturu a umění dávno nedělá žádné zbytečné iluze.

Jenomže – jakmile do hudebního salonku jednou vstoupíte, byť byste to seabemín předem zamýšleli, a Miloše tam zastihnete, věřte, že podruhé už půjdete najisto právě tam.

Mohu vám prozradit, že dotyčné dveře jsou takovou naší poslední instancí, zkrátka místem, kam děti s radostí, ale důrazně, posíláme, když už to s nimi na téhle vesmírné výpravě prostě nejde vydržet.

A ono to funguje. Ostatně myslíme si, snad neskromně, že kdyby obyvatelé Země v celé své historii nahradili káznice, mučírny, hladomorny, polepšovny a jiná údajně výchovná zařízení naším patentovaným hudebním salonkem, nemuselo dnes lidstvo být tam kde je, a mohlo být třeba někde úplně jinde. Kde, o tom naše spojené metodické divize dodnes rády spekulují.

Jak praví matka Martička Křivohlavá, *co nevyhladiš, to nevytlučeš*, a máme-li někoho vychovat k obrazu božímu, či se o to alespoň pokusit, není jiné cesty, než si s tím prostě VYHRÁT.

Takže zpět k tématu, totiž k Milošovi a jeho hudbě.

Na první pohled byste možná řekli, že tento chlapec hltající klaviaturu by mohl skály lámat, či stejně tak dobře být zaměstnán na plný úvazek jako první malostranský pilíř Karlova mostu, včetně příplatku za podpůrnou funkci řady barokních sousoší, avšak – nedejte se mýlit.

Ocitnete-li se blíž, uvidíte, jak duše plná vzletů, flažoletů, temperovaně laděných klavírů, brilantních prstokladů, jemných alikvotních tónů, pastelkových polotónů ba i čtvrttónů, stejně jako pestrých zvuků, ruchů, sytých témrů a dynamických crescend, a vůbec všech těch prostocviků ducha a intelektuálních arpeggií, září zevnitř svého ma-

jestátního majitele, což ostatně spolehlivě vidí i slepí a hluší slyší, jak experimentálně zjistila kvalifikovaná posádka této lodi a pro každý vstup do hudebního salonku to plně garantuje.

Nabídka našich vesmírných výletů se díky tomu také dobře ujala v mnoha zařízeních pro smyslově postižené, v sociálních ústavech s péčí o občany s mentálními poruchami, a nikoli překvapivě našla ohlas také u některých skupin pacientů psychiatrických léčeben s lehčími diagnózami, pro které máme tu čest a potěšení čas od času pořádat rekondiční a wellness pobyty. O rozšíření stávajícího marketingového plánu na hospice náš management ovšem teprve nesměle uvažuje.

Ano, je to tak, hudební salonek se postupně stal nejoblíbenějším místem naší vcelku udržované a zánovní vesmírné lodi a Miloš logicky jejím vůdčím duchem a kapitánem, který vás již čeká a nemine. A jakmile se dveře otevřou, blahodárné tóny jeho klavírních preludií se začnou linout celým vesmírem, až vám běhá mráz po zádech, a kolikrát těžko říci, jaká příčina za tím právě vězí...

Bezprostřední léčivé účinky pak s napětím očekáváme. Bývají silné a v mizivém procentu respondentů nepředvídatelné, nicméně pokaždé nanejvýš v rámci povolených statistických odchylek.

Posádka má tradičně pro strach uděláno, tedy jak kdo, ale každý většinou něco, a vy budete mít samozřejmě hned po skončení uvítací řeči možnost udělat totéž.

Ale nebojte se, ať už tahle cesta dopadne jakkoliv, něco si z ní určitě odnesete.

Bylo by ovšem dobré, abyste pokud možno ze svého seznamu vynechali palubní počítač, některé klíčové části řídicího centra a raději také automatického pilota.

Jistěže, my víme, co Miloš dovede! A známe jeho pappenheimské. A nic bychom za to nedali, že to zase budou ti, které nechá celou cestu kormidlovat! Přesto, či snad

právě proto se může stát, že i přes jeho nesmírné vesmírné schopnosti ještě některé z dříve jmenovaných propriet po cestě užijeme.

Tak to by bylo asi tak všechno, co jsme vám chtěli pro začátek říct.

Ehm...vlastně ještě něco. Připoutejte se, prosím!

Na závěr excelovala Marta s poděkováním všem, kdo se podíleli na dnešním pořadu a slovy (prosím o prominutí, pokud si to nepamatuji přesně): Jaroslave, obdivuji tě a chtěla bych se ti podobat. Sklonila se pod stůl a vynořila se - viz obrázek – prostě, k nerozeznání

Další úryvky budou v další Bráně.

TURISTÉ

čtvrťou neděli, tedy 23. 1. 2011

pojedeme vlakem do Klánovic a odtud pěšky cca 7 km přes Klánovický a Xaverovský les na tvrz **Chvaly** do Horních Počernic, kde je výstava fotografií Tomáše Míčka Stromy světa a atelier Ludmily Jiřincové. Ve dvoře jsou dvě restaurace, kde se můžeme zahřát polévkou nebo čajem. Zpátky můžeme jet buď vlakem na Masarykovo nádraží, nebo autobusem na Černý Most. Výlet je nenáročný, po rovině.

Lenka

FILMOVÝ KLUB

Zveme na promítání v apsidě našeho kostela – pro všechny věkové kategorie – s následnou diskuzí o filmu. Poslední pátek v měsíci od 19:00, maximálně 19:10.

Program:

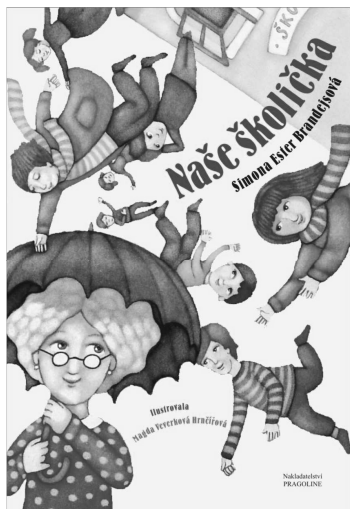
28. 1. - Rok vlka (FIN, 2007)

25. 2. - Sedmá pečeť (SWE, 1957)

25. 3. - Muži, kteří nenávidí ženy (SWE, 2009)

Honza Winkelhofer

KNIHA PRO DĚTI

Ještě je možno koupit knihu Simony Ester Brandejsové **Naše školička.**

- knížka je určena věkové kategorii předškoláků a žáků I.stupně ZŠ
- bližší informace, anotace a ukázky na www.brandejsova.cz
- se speciální slevou 50% stojí 99 Kč
- ke koupi v kanceláři sboru nebo objednat u sestry Brandejsově - tel.(sms) 736 134 158
- nebo mailem: text@brandejsova.cz

PF 2011

Je nový rok 2011. Blahopřejeme Bráně, že přežila 16 let a dostává se do sedmnáctého ročníku. Současně přejeme všem jen to nejlepší:

Z novoročního kázání JFP:

...Slavíme Nový rok. Z hlediska církevního roku je to tuctové datum...přece tu o nic nejde, jen jsme se v jedné z mnoha možností jak počítat čas, přehouppli přes jakousi hranici. A nebo to můžeme pochopit pozitivně. Dejme tomu času, který by sám o sobě neměl žádný význam a byl by jen jednou z mnoha příležitostí k bezduchým oslavám, nějakou řádnou a hodnotnou náplň. ...před nějakými dvěma tisíci let Bůh dospěl k závěru, že nastal čas, aby byl Zákon, který dosud vychovával, nahrazen – vírou.

To, že jsme doposud k něčemu říkali „amen“ ve smyslu „je to pravda“, „tak to doopravdy je“ – to je nahrazeno vlastním smyslem toho slova. V tomto jediném hebrejském slovíčku se skrývá „pravda“ ve významu posunutém našemu běžnému chápání. Je v tom skryta i víra, a to v tom slova smyslu, že něco je pravda, ale zároveň a neoddělitelně také to, že se na to osobně spoléhám. Víra je osobní postoj, víra je přesvědčení, které nějak ovlivňuje můj život. Když přišel Kristus a vykoupil nás svojí obětí na kříži, dostali jsme tuto jeho oběť a její důsledky, abychom v to uvěřili. Fakt Kristovy smrti a zmrtvýchvstání jsme dostali jako něco, co má nějak změnit, nasměrovat naše životy. ... Je potřeba nasměrovat své životy k Bohu. Každému, kdo se takto rozhodne, tomu dává Bůh sílu, aby tomuto rozhodnutí dostál. Je jedno, jestli toto nasměrování se k Bohu a očekávání jeho pomoci nazveme výrazem obrácení, znovuzrození, obléknutí Krista, křest v Krista či jakkoli jinak. Obsah zůstává stejný – už ne z toho důvodu, že by nás tam někdo vedl, ale z vlastní vůle se rozhodneme hledat Boha. Ne proto, že by nám to někdo říkal, ale protože jsme sami poznali, že je to ten nejlepší směr. Je jedno, jestli takové rozhodnutí uděláme prvního ledna nebo 25. července. Ale vzhledem k tomu, že dneska je první leden a ne 25. červenec, tak bych osobně ten první leden alespoň pro dnešek považoval za to nejlepší možné datum.

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží;
třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 7:30 – 8:00
Ranní modlitební setkání

Úterý 18:30 – 20:30 **Mládež**

Středa 16:30 – 17:30
Biblická pro maminky s dětmi

Středa od 18:00 – 19:30
Biblická hodina

Čtvrtek 17:00 – 18:30
Konfirmační cvičení

Čtvrtek 20:00 – 22:00 (nepravidelně)
PoMlaSg ("třicátníci")

Pátek 16:00 – 18:00
Dorost (děti 8-12 let)

úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara
úterý a středa 14.00 – 16.00
čtvrtek 10.00 – 12.00

Obsah

Slovo na úvod	2
Pozvání na setkání s Eliškou	2
Staršovstvo	2
Vánoční hra	4
Madlo a Šreku, dík za hru	5
Londýnské ghetto	5
BraníkXobě II	9
Turisté	14
Filmový klub	14
Kniha pro děti	15
PF 2011	15
Poslední stránka	16

Verš na leden

I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.

1.Mojžišova 1,27 K

Zdroj: <http://hesla.dulos.cz/hes11idx.htm>

BRÁNA

XVII. ročník, číslo 1 – leden 2011

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, J. Holý

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Otevřené dveře na titulní stránce - irský kostel z 8. stol.